

Када су умакле бесним стршљеновима, две сестре нису могле ни корак даље. Подигле су главу горе, помисливши да се налазе у одвратној, пустој, страшној и сабласној шуми. И, нажалост, то јесте била одвратна, пушта, страшна и сабласна шума баш какав им је био први утисак.

Змије су гмизале по земљи, палацајући својим језицима. Отровни бршљан се протезао по целом дрвећу, сувом и беживотном. Комарци су у ројевима нападали свакога кога сретну, укључујући и медведа у пећини која се налазила стотинак метара од Стефаније и Зарије. Готово нимало сунца није допирало до њих, а земља је била сува попут бетона. Понекад се земља замени песком, па песак земљом и тако укруг.

А онда се десило нешто неочекивано, земља се затресла.

„Ох,” помисли Стефанија. „Само нам још и земљотрес фали!”

Тада се проломио гласан смех.

„Дете моје, мислиш да сам Ја земљотрес? Хахахаха!!! Молим те, шта две мале девојчице раде на овако пустој и опасној планини? Да не покушавате да је можда да је освојите,” поново се зачуо застрашујући смех, а њих две напоскон схватише о коме се ради.

„Хм... Добар дан... овај... планино? Ја и... и моја сестра... хм. Па, ја, овај, питала сам се зашто изгледате овако... пусто,” упитала је Зарија, бирајући речи како не би увредила планину. Тада планина проговори, али потпуно другачијим гласом, озбиљним и потрешеним:

„Губари... Одвратне гусенице, које, када се пренамноже, учине ово. Униште шуму. Планину. Униште све! Страшно! Треба ми помоћ!,” завапи планина, а затим продужи, „ вас две ми можете помоћи. Молим вас. У близини постоји један град. Тамо идите, јавите људима шта се дешавава. Обавестите све! Они знају шта треба да раде и како да их униште! Реците им да дођу и виде, нико ме не обилази...овде је тако пусто... Ја немам други начин... Молим вас, помозите нам и вратите живот у ову шуму! Учинићу шта год је у мојој моћи да вам се одужим!”